

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind procedura interpretării actelor normative

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Domeniul de reglementare

Art. 1. – Prezenta lege reglementează normele generale privind procedura interpretării actelor normative.

Definiția interpretării

Art. 2. – (1) Prin *interpretare* se înțelege operațiunea logico-rațională de lămurire, explicare a conținutului și sensului normelor juridice, în scopul justei lor aplicări, prin corecta încadrare a diferitelor situații din viața practică în ipotezele ce le conțin.

(2) Norma interpretativă produce efecte numai pentru viitor. Interpretarea actului normativ de către instanța de judecată se face numai în scopul aplicării sale în cazul dedus judecății.

(3) Actele normative care derogă de la o dispoziție generală, care restrâng exercițiul unor drepturi sau care prevăd sancțiuni se aplică numai în cazurile expres și limitativ prevăzute de lege. Nu se poate deroga prin convenții sau acte juridice unilaterale de la actele normative care interesează ordinea publică sau de la bunele moravuri.

Obiectul interpretării

Art. 3. – (1) Pot fi interpretate dispozițiile din actele normative în vigoare sesizate ca fiind neclare sau aplicate diferit în situații identice.

(2) Actele și tratatele internaționale la care România este parte nu pot fi interpretate prin acte de interpretare din dreptul intern.

Evenimente legislative

Art. 4. – (1) Prin derogare de la prevederile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, actele normative de interpretare nu pot fi modificate și/sau completate, respectiv suspendate. De asemenea, de la actul normativ de interpretare nu se pot face derogări sau excepții.

(2) Norma/actul normativ de interpretare poate fi abrogată/abrogat numai o dată cu norma/actul normativ pe care o/îl interpretează.

Interpretarea legală

Art. 5. – (1) Intervențiile legislative pentru clarificarea sensului unor norme legale se realizează printr-un act normativ interpretativ de același nivel cu actul vizat, prin dispoziții interpretative cuprinse într-un nou act normativ sau prin modificarea dispoziției al cărei sens trebuie clarificat.

(2) Interpretarea legală intervenită potrivit alin. (1) poate confirma sau, după caz, infirma ori modifica interpretările judiciare, arbitrale sau administrative, adoptate până la acea dată, cu respectarea drepturilor câștigate.

(3) Interpretarea legală a actelor normative se face, de regulă, de către emitentul acestora.

Interpretarea oficială și neoficială

Art. 6. – (1) Este oficială interpretarea făcută de un organ de stat aparținând puterii legislative, executive și judecătorești, în exercitarea atribuțiilor ce îi revin, potrivit legii.

(2) Autoritatea care a adoptat norma legală este competentă să facă și interpretarea ei oficială. În acest caz, interpretarea oficială se numește autentică.

(3) Este neoficială interpretarea care se dă unei norme juridice în literatura de specialitate sau în pledoariile în fața instanței de judecată.

Interpretarea literală, extensivă și restrictivă

Art. 7. – (1) Este literală interpretarea impusă de concluzia că între formularea textului legal interpretat și cazurile din practică ce se încadrează în ipoteza sa există concordanță, nefiind motive nici de a restrânge, nici de a extinde aplicarea dispoziției în cauză.

(2) Este extensivă interpretarea impusă de concluzia că între formularea textului legal interpretat și cazurile din practică ce se încadrează în ipoteza sa nu există concordanță, în sensul că textul trebuie extins și asupra unor cazuri care nu se încadrează în formularea textului interpretat.

(3) Este restrictivă interpretarea impusă de concluzia că între formularea textului legal interpretat și cazurile din practică ce se încadrează în ipoteza sa nu există concordanță, în sensul că formularea textului interpretat este prea largă față de ipotezele care se pot încadra în text.

Interpretarea gramaticală, sistematică și istorico-teleologică

Art. 8. – (1) Interpretarea gramaticală este lămurirea sensului unei dispoziții legale pe baza regulilor gramaticii, ținând seama de sintaxa și morfologia propoziției ori frazei, de semantica termenilor utilizați în textul interpretat, ca și de semnele de punctuație.

(2) Interpretarea sistematică constă în lămurirea înțelesului unei dispoziții legale ținându-se seama de legăturile sale cu alte dispoziții din același act normativ sau din alt act normativ.

(3) Interpretarea istorico-teleologică înseamnă stabilirea sensului unei dispoziții legale ținându-se seama de finalitatea urmărită de legiuitor la adoptarea actului normativ din care face parte acea dispoziție, într-un context istoric dat.

Interpretarea logică

Art. 9. – Interpretarea logică este lămurirea sensului unei dispoziții legale pe baza legilor logisticii formale și a raționamentelor logice, inductive și deductive.

CAPITOLUL II

Procedura interpretării legilor

Subiectele de sezină

Art. 10. – Interpretarea legii poate fi solicitată Parlamentului, motivat, de către deputați și senatori, Guvern, Curtea Constituțională, Înalta Curte de Casație și Justiție și Avocatul Poporului, precum și de către cetățenii care își exercită dreptul la inițiativă legislativă în condițiile art. 74 din Constituția României, republicată. Solicitarea trebuie să indice, în mod obligatoriu, textul în vigoare, respectiv alineatul, articolul, numărul și titlul legii care se dorește a fi interpretată, cu precizarea numărului și a datei monitorului oficial în care a fost publicată și se transmite, în format electronic și în formă scrisă, celor două Camere ale Parlamentului, care decid în ședință comună.

Înregistrarea solicitării

Art. 11. – (1) Solicitarea prevăzută la art. 10 este înregistrată la Birourile permanente ale celor două Camere, care o transmit, în procedură de urgență, spre dezbateră Comisiei juridice, de disciplină și imunități a Camerei Deputaților și Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări a Senatului, precum și comisiilor permanente competente în funcție de obiectul de reglementare al legii deduse interpretării, și spre avizare comisiilor permanente cu atribuții și competențe în domeniul reglementat de aceeași lege.

(2) În cazul solicitării cetățenilor prevăzuți la art. 10, înainte de sesizarea în fond a comisiilor permanente competente potrivit alin. (1), Birourile permanente ale celor două Camere solicită Curții Constituționale verificarea îndeplinirii condițiilor constituționale

pentru exercitarea inițiativei legislative.

(3) În cazul în care solicitarea nu îndeplinește condițiile prevăzute la art. 10, aceasta este trimisă inițiatorului, cu indicarea unui termen de maximum 3 zile lucrătoare de acoperire a viciilor de sesizare.

(4) Solicitarea prevăzută la art. 10 nu se supune avizării Consiliului Legislativ.

Elaborarea raportului

Art. 12. - (1) Avizele prevăzute la art. 11 se transmit comisiilor sesizate pentru dezbatere în fond a solicitării în termen de 5 zile lucrătoare de la data transmiterii prevăzute la art. 11. În același termen, deputații, senatorii și Guvernul pot depune amendamente la comisiile sesizate pentru dezbaterea în fond a solicitării prevăzute la art. 10.

(2) În termenul prevăzut la alin. (1), comisiile sesizate pentru dezbatere în fond pot solicita date și informații de specialitate de la instituții cu atribuții în domeniul de reglementare al legii deduse interpretării.

(3) Guvernul trebuie înștiințat, prin președinții comisiilor sesizate pentru dezbatere în fond, cu cel puțin 48 de ore înainte, cu privire la data, ora și locul desfășurării ședințelor comisiilor sesizate pentru dezbatere în fond. Participarea la dezbateri a miniștrilor cu atribuții în funcție de obiectul de reglementare al legii deduse interpretării sau a reprezentanților acestora este obligatorie și aceștia înaintează un punct de vedere scris asupra textului de interpretat.

(4) Comisiile sesizate pentru dezbatere în fond, prevăzute la art. 11, se pronunță asupra solicitării în termen de 10 zile lucrătoare de la data transmiterii prevăzute la art. 11, printr-un raport comun în care se vor face propuneri cu privire la adoptarea unei legi de interpretare; raportul va cuprinde referiri și la punctul de vedere al ministrului sau al reprezentantului acestuia, invitat potrivit alin. (3).

Votul în ședințele comisiilor sesizate pentru dezbatere în fond

Art. 13. – La dezbaterea de către comisiile permanente sesizate în fond a solicitării prevăzute la art. 10, raportul este adoptat cu votul majorității deputaților și senatorilor care compun comisiile respective.

Procedura legislativă

Art. 14. – (1) Raportul întocmit potrivit prevederilor art. 12 se înaintează Birourilor permanente ale celor două Camere în termen de 5 zile lucrătoare de la finalizare și se înscrie cu prioritate pe ordinea de zi a ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului.

(2) Legea de interpretare se adoptă cu majoritatea cerută pentru adoptarea legii pe care o interpretează și se publică în Monitorul

Oficial al României, Partea I. De la data publicării, legea de interpretare este general obligatorie cu privire la noțiunile și normele pe care le interpretează.

Controlul de constituționalitate a priori

Art. 15. – (1) Legea de interpretare adoptată în ședința comună a celor două Camere se semnează de președinții acestora și se comunică, cu două zile înainte de a fi trimisă spre promulgare, Guvernului, Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și Avocatului Poporului și se depune la secretarul general al Camerei Deputaților și la secretarul general al Senatului, în vederea exercitării dreptului de sesizare a Curții Constituționale în temeiul art. 146 lit. a) din Constituția României, republicată.

(2) Data la care legea de interpretare a fost depusă la secretarii generali ai Camerelor se aduce la cunoștință în plenul fiecărei Camere în termen de 24 de ore de la depunere.

Dezbaterea sesizării privind constituționalitatea legii de interpretare

Art. 16. – (1) Curtea Constituțională se pronunță cu celeritate asupra sesizării privind constituționalitatea legii de interpretare.

(2) Până la data dezbaterilor, președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul sub semnătura primului-ministru și Avocatul Poporului pot prezenta, în scris, punctul lor de vedere.

(3) Dezbaterea are loc în plenul Curții Constituționale, cu participarea judecătorilor Curții, pe baza sesizării, a documentelor și a punctelor de vedere primite, atât asupra prevederilor menționate în sesizare, cât și asupra celor care, în mod necesar și evident, nu pot fi disociate.

(4) În temeiul art. 146 lit. a) din Constituția României, republicată, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității legii de interpretare cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului și fără a putea da o altă interpretare normelor juridice la care se referă legea de interpretare.

(5) Decizia se pronunță, în urma deliberării, cu votul majorității judecătorilor, și se comunică Președintelui României.

(6) Decizia prin care se constată neconstituționalitatea legii de interpretare se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului. Parlamentul este obligat să reexamineze dispozițiile respective pentru punerea de acord cu decizia Curții Constituționale. Prevederile art. 11-14 se aplică în mod corespunzător, cu excepția dispozițiilor privind avizarea.

Reexaminarea legii de interpretare la cererea Președintelui României

Art. 17. – (1) Președintele României are dreptul, înainte de a promulga legea, să solicite ambelor Camere, printr-o cerere motivată, o nouă deliberare asupra legii de interpretare sau a unor articole din lege. Prin cererea de reexaminare nu se poate solicita să se dea o altă interpretare normelor juridice la care se referă

legea de interpretare.

(2) Prevederile art. 11-14 se aplică în mod corespunzător, cu excepția dispozițiilor privind avizarea.

Controlul de constituționalitate a posteriori

Art. 18. – (1) Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor privind legea de interpretare ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial, precum și asupra excepției de neconstituționalitate ridicate de Avocatul Poporului.

(2) Prevederile art. 16 alin. (4) se aplică în mod corespunzător.

(3) Dispozițiile prezentului articol se completează cu cele din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările ulterioare.

CAPITOLUL III

Procedura interpretării ordonanțelor și ordonanțelor de urgență

Interpretarea ordonanțelor

Art. 19. – (1) Interpretarea ordonanțelor emise în temeiul unei legi de abilitare și a ordonanțelor de urgență ale Guvernului, denumite în continuare *ordonanțe*, se face de către Parlament sau de către Guvern, după aprobarea acestora prin lege.

(2) Textele ordonanțelor aprobate de Parlament fără modificări sunt interpretate de Guvern, printr-o ordonanță de interpretare.

(3) Textele ordonanțelor modificate și/sau completate printr-o lege se interpretează de Parlament. Prevederile capitolului II se aplică în mod corespunzător.

Subiectele de sezină

Art. 20. – Interpretarea ordonanțelor poate fi solicitată de către Parlament, deputați și senatori, Curtea Constituțională, Înalta Curte de Casație și Justiție și Avocatul Poporului, precum și de către cetățenii care își exercită dreptul la inițiativă legislativă în condițiile art. 74 din Constituția României, republicată. Solicitarea trebuie să indice, în mod obligatoriu, textul în vigoare, respectiv alineatul, articolul, numărul și titlul ordonanței care se dorește a fi interpretată, cu precizarea numărului și a datei monitorului oficial în care a fost publicată și se transmite în format electronic și în formă scrisă.

Sesizarea ministerului competent sau a Parlamentului

Art. 21. – (1) După înregistrarea solicitării prevăzute la art. 20, aceasta este analizată în prima ședință de Guvern care urmează după data înregistrării solicitării, pentru a se stabili textele ordonanței care urmează a fi interpretate de Guvern sau de Parlament, precum și pentru a se transmite respectivele texte ministerului competent în funcție de obiectul de reglementare al ordonanței sau Parlamentului, după caz.

(2) În cazul în care solicitarea nu îndeplinește condițiile prevăzute la art. 20, aceasta este trimisă inițiatorului, cu indicarea

unui termen de maximum 3 zile lucrătoare de acoperire a viciilor de sesizare.

**Procedura
adoptării
ordonanței de
interpretare**

Art. 22. – (1) Ministerul prevăzut la art. 21 alin. (1) se pronunță asupra textelor ordonanței în maximum 10 zile lucrătoare de la data ședinței de Guvern în care fost sesizat, printr-un proiect de ordonanță de interpretare, care este înaintat Guvernului spre aprobare.

(2) Prin derogare de la prevederile Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, republicată, proiectul de ordonanță de interpretare este supus doar consultării interinstituționale, pentru o perioadă de maximum 5 zile lucrătoare de la data expirării termenului prevăzut la alin. (1).

(3) În termenul prevăzut la alin. (2), autoritățile publice cu competență în domeniul de reglementare al ordonanței interpretate au obligația de a transmite un punct de vedere scris ministerului care a elaborat proiectul ordonanței de interpretare. Punctul de vedere cuprinde observații și propuneri care privesc aspectele de fond din aria proprie de competență.

(4) Proiectul ordonanței de interpretare nu se supune avizării Consiliului Legislativ.

(5) În termen de maximum 5 zile lucrătoare de la expirarea termenului prevăzut la alin. (2), proiectul de ordonanță de interpretare, refăcut de inițiator dacă este cazul, se transmite Secretariatului General al Guvernului în original, pe suport hârtie, în copie certificată, precum și pe e-mail, în fișier electronic certificat, în vederea includerii pe agenda reuniunii de lucru pregătitoare a primei ședințe de Guvern.

**Înaintarea
ordonanței de
interpretare**

Art. 23. – (1) Ordonanța de interpretare adoptată potrivit prezentului capitol se înaintează, de îndată, Parlamentului în vederea aprobării prin lege.

(2) Prin excepție de la prevederile art. 4, prin legea de aprobare a ordonanței de interpretare Parlamentul poate schimba sensul normei de interpretare în cazul în care se sesizează contradicții între textul interpretat și norma interpretativă.

(3) Legea de aprobare a ordonanței de interpretare se dezbate și se adoptă potrivit regulilor procedurii legislative, care se aplică în mod corespunzător.

**Controlul de
constituționalitate**

Art. 24. – Dispozițiile art. 18 se aplică în mod corespunzător.

CAPITOLUL IV

Dispoziții privind interpretarea hotărârilor Guvernului, a ordinelor, instrucțiunilor și celorlalte acte normative emise de conducătorii ministerelor și ai altor organe ale administrației publice centrale de specialitate sau de autoritățile administrative autonome

Actele date în executarea unui act normativ Art. 25. – (1) În temeiul art. 108 alin. (2) din Constituția României, republicată, hotărârile Guvernului se emit pentru organizarea executării legilor.

(2) Ordinele cu caracter normativ, instrucțiunile și alte asemenea acte ale conducătorilor ministerelor și ai celorlalte organe ale administrației publice centrale de specialitate sau ale autorităților administrative autonome se emit numai pe baza și în executarea legilor, a hotărârilor și a ordonanțelor Guvernului.

Interpretarea Art. 26. – (1) Hotărârile Guvernului, ordinele cu caracter normativ, instrucțiunile și celelalte acte normative emise de conducătorii ministerelor și ai altor organe ale administrației publice centrale de specialitate sau de autoritățile administrative autonome se interpretează de emitent, în termen de maximum 10 zile calendaristice de la data solicitării. Solicitarea trebuie să indice, în mod obligatoriu, textul în vigoare, respectiv alineatul, articolul, numărul și titlul actului normativ care se dorește a fi interpretat, cu precizarea, dacă este cazul, a numărului și a datei monitorului oficial în care a fost publicat și se transmite în format electronic și în formă scrisă.

(2) Prevederile art. 21 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

CAPITOLUL V

Dispoziții privind interpretarea actelor normative adoptate de autoritățile administrației publice locale

Obiectul de reglementare Art. 27. - Actele normative ale autorităților administrației publice locale se adoptă ori se emit pentru reglementarea unor activități de interes local, în limitele stabilite prin Constituție și prin lege și numai în domeniile în care acestea au atribuții legale.

Interpretarea Art. 28. – (1) Actele normative ale autorităților administrației publice locale se interpretează de emitent, în termen de maximum 10 zile calendaristice de la data solicitării. Solicitarea trebuie să indice, în mod obligatoriu, textul în vigoare, alineatul, articolul, numărul și titlul actului normativ care se dorește a fi interpretat, cu precizarea, dacă este cazul, a numărului și a datei monitorului oficial în care a fost publicat și se transmite în format electronic și în formă scrisă.

(2) Prevederile art. 21 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

**Limitele
interpretării**

Art. 29. – Solicitarea prevăzută la art. 28 nu se poate referi la interpretarea unor legi sau ordonanțe.

**CAPITOLUL VI
Dispoziții finale**

**Regulamente
proprii de aplicare**

Art. 30. – Parlamentul, Guvernul și celelalte autorități ale administrației publice centrale și locale stabilesc, în aplicarea prevederilor prezentei legi, regulamente proprii cuprinzând măsurile metodologice și organizatorice în cadrul sferei lor de competență.

Intrarea în vigoare

Art. 31. - Prezenta lege intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR

PREȘEDINTELE
SENATULUI

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

București,
Nr.